

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

بنام خدای بخشاینده مهربان

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ اتَّقِ اللَّهَ وَلَا تُطِعِ الْكَافِرِينَ وَالْمُنَافِقِينَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلِيمًا حَكِيمًا (1)

ای پیغمبر بپرهیز (خشم و عذاب) خدا را و نکن فرمانبرداری نامعتقدان و دوروی ها را. هرآئینه خدا است دانا، نهایت هوشیار. (1)

وَ اتَّبِعْ مَا يُوحَىٰ ۖ إِيَّاكَ مِنْ رَبِّكَ ۗ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِمَا تَعْمَلُونَ خَبِيرًا (2)

و پیروی کن آنچه را که وحی فرستاده شده به سوی تو از (چانب) پروردگار تو. هرآئینه خدا است به آنچه که می کنی آگاه. (2)

وَ تَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۗ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا (3)

و اعتماد کن بر خدا. و کافی است به خدا محافظ. (3)

مَا جَعَلَ اللَّهُ لِرَجُلٍ مِّنْ قَلْبَيْنِ فِيْ جَوْفِهِ ۗ وَ مَا جَعَلَ أَرْوَاجَكُمْ أَلْيَٰئِي تَطَّهَّرُونَ مِنْهُنَّ أُمَّهَاتِكُمْ ۗ وَ مَا جَعَلَ أَدْعِيَاءَكُمْ أَبْنَاءَكُمْ ۗ ذَٰلِكُمْ قَوْلُكُمْ بِأَفْوَاهِكُمْ ۖ وَ اللَّهُ يَقُولُ الْحَقَّ وَ هُوَ يَهْدِي السَّبِيلَ (4)

نساخت خدا برای هیچ مردی از دو دل در داخل بدن او. و نساخت زنان شما را آنانکه ظاهر می کنید از ایشان (می گوئید به زنان خود که پشت تو همچون پشت مادرم است) مادران شما. و نساخت پسرخوانده گان شما را پسران شما. این ها سخنان شما به دهن های شما اند؛ و خدا می گوید سخن حق را و او می کند رهنمائی راه را. (4)

ادْعُوهُمْ لِأَبَائِهِمْ هُوَ أَقْسَطُ عِنْدَ اللَّهِ ۗ فَإِن لَّمْ تَعْلَمُوهُ ۖ ءَابَاءَهُمْ فَإِخْوَانُكُمْ فِي الدِّينِ وَ مَوَالِيكُمْ ۗ وَ لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ فِيمَا أَخْطَأْتُمْ بِهِ ۗ وَ لَكِن مَّا تَعَمَّدَتْ قُلُوبُكُمْ ۗ وَ كَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا (5)

بخوانید ایشان را با پدران ایشان آن عادلانه تر است نزد خدا. پس اگر نمی دانید پدران ایشان را پس برادران شما اند در دین و دوستان شما اند. و نیست بر شما گناهی در آنچه سهو کردید در آن ولیکن آنچه قصد کرد دل های شما (گناه است). و است خدا آمرزگار، بارحم. (5)

النَّبِيُّ أَوْلَىٰ بِالْمُؤْمِنِينَ مِنْ أَنفُسِهِمْ ۖ وَ أَرْوَاجُهُمْ أُمَّهَاتُهُمْ ۗ وَ أَوْلُو الْأَرْحَامِ بَعْضُهُمْ أَوْلَىٰ بِبَعْضٍ فِي كِتَابِ اللَّهِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُهَاجِرِينَ إِلَّا أَنْ تَفْعَلُوا ۖ إِلَىٰ ۗ أَوْلِيَّائِكُمْ مَّعْرُوفًا ۗ كَانَ ذَٰلِكَ فِي الْكِتَابِ مَسْطُورًا (6)

پیغمبر نزدیک تر است به ایمان آورنده گان از جان های شان؛ و زنان پیغمبر مادران ایمان آورنده گانند. و خویشاوندان بعضی ایشان نزدیک تر اند به بعضی در حکم خدا از ایمان آورنده گان و مهاجرین مگر آنکه بکنید به سوی دوستان خویش نیکویی. است این (حکم) در کتاب نوشته شده. (6)

وَ إِذْ أَخَذْنَا مِنَ النَّبِيِّينَ مِيثَاقَهُمْ وَ مِنْكَ وَ مِنْ نُوحٍ وَ إِبْرَاهِيمَ وَ مُوسَىٰ ۗ وَ عِيسَى ابْنِ مَرْيَمَ ۖ وَ

أَخَذْنَا مِنْهُمْ مِيثَاقًا غَلِيظًا (7)

و وقتی که گرفتیم ما از پیغمبران پیمان ایشان را و از تو و از نوح و ابراهیم و موسی و عیسی پسر مریم؛ و گرفتیم ما از ایشان پیمان محکمی. (7)

لَيْسَلَّ الصَّادِقِينَ عَنْ صِدْقِهِمْ؛ وَ أَعَدَّ لِلْكَافِرِينَ عَذَابًا أَلِيمًا (8)

تا بپرسد (خدا) راستگویان را از راستگویی ایشان. و آماده ساخته است برای نامعتقدان عذاب درد دهنده ئی. (8)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اذْكُرُوا نِعْمَةَ اللَّهِ عَلَيْكُمْ إِذْ جَاءَتْكُمْ جُنُودٌ فَأَرْسَلْنَا عَلَيْهِمْ رِيحًا وَ جُنُودًا لَمْ تَرَوْهَا؛ وَ كَانَ اللَّهُ بِمَا تَعْمَلُونَ بَصِيرًا (9)

ای آنانکه ایمان آورده اید یاد کنید نعمت خدا را بر شما چون آمد شما را لشکر ها پس فرستادیم ما بر ایشان شمال قوی ئی و لشکر هائی که ندیدید آنها را. و است خدا به آنچه که می کنید بینا. (9)

إِذْ جَاءَ أَوَّلُكُمْ مِّنْ فَوْقِكُمْ وَ مِنْ أَسْفَلَ مِنْكُمْ وَ إِذْ زَاغَتِ الْأَبْصَارُ وَ بَلَغَتِ الْقُلُوبُ الْحَنَاجِرَ وَ تَظُنُّونَ بِاللَّهِ الظَّنُونَا (10)

چون آمدند شما را از جانب بالای شما و از جانب پائین شما و چون خیره شد چشم ها و رسید دل ها حنجره ها را و گمان می کردید به خدا گمان هائی را. (10)

هٰذَاكَ ابْتَلِيَ الْمُؤْمِنُونَ وَ زَلْزَلُوا زَلْزَالًا شَدِيدًا (11)

آنجا امتحان کرده شد ایمان آورنده گان را و تکان داده شدند تکان دادن شدیدی. (11)

وَ إِذْ يَقُولُ الْمُنَافِقُونَ وَ الَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَ رَسُولُهُ- إِلَّا غُرُورًا (12)

و چون می گویند دو روی ها و آنانکه در دل های ایشان بیماری است: نداد وعده ما را خدا و پیغمبر او مگر فریبی. (12)

وَ إِذْ قَالَتْ طَّائِفَةٌ مِّنْهُمْ يَا أَهْلَ يَثْرِبَ لَا مُقَامَ لَكُمْ فَارْجِعُوا؛ وَ يَسْتَنْذِنُ فَرِيقٌ مِّنْهُمْ النَّبِيَّ يَقُولُونَ إِنَّ بُيُوتَنَا عَوْرَةٌ وَ مَا هِيَ بِعَوْرَةٍ ۖ إِن يُرِيدُونَ إِلَّا فِرَارًا (13)

و چون گفت گروهی از ایشان: ای مردم یثرب (مدینه) نیست جای ماندن برای شما پس برگردید. و اجازه می خواهند گروهی از ایشان پیغمبر را می گویند: هر آینه خانه های ما برهنه (بی حفاظت) اند و نبودند آنها برهنه؛ نمی خواهند مگر گریختن را. (13)

وَ لَوْ دُخِلَتْ عَلَيْهِمْ مِّنْ أَقْطَارِهَا ثُمَّ سُئِلُوا الْفِتْنَةَ لَآتَوَّهَا وَ مَا تَلَبَّثُوا بِهَا إِلَّا يَسِيرًا (14)

و اگر در آمده می شد بر ایشان از نواحی آن باز طلب کرده می شدند خانه جنگی را البته می دادند آن را و نمی ماندند در آن (خانه جنگی) مگر به آسانی. (14)

وَ لَقَدْ كَانُوا عَاهِدُوا اللَّهَ مِنْ قَبْلُ لَا يُؤْلُونَ الْأَدْبَرَ؛ وَ كَانَ عَهْدُ اللَّهِ مَسْئُولًا (15)

و البته به یقین بودند وعده داده گان خدا را از پیش که نمی گردانند پشت ها را. و است عهد

خدا پرسیده شده. (15)

قُلْ لَنْ يَنْفَعَكُمْ الْفِرَارُ إِنْ فَرَرْتُمْ مِّنَ الْمَوْتِ أَوْ الْقَتْلِ وَ إِذَا لَا تُمْتَعُونَ إِلَّا قَلِيلًا (16)

بگو: نمی دهد منفعت شما را گریختن اگر گریختید از مرگ یا کشته شدن و آنوقت بهره مند ساخته نمی شوید مگر اندکی. (16)

قُلْ مَنْ ذَا الَّذِي يَعْصِمُكُمْ مِّنَ اللَّهِ إِنْ أَرَادَ بِكُمْ سُوءًا أَوْ أَرَادَ بِكُمْ رَحْمَةً وَ لَا يَجِدُونَ لَهُمْ مِّنْ دُونِ اللَّهِ وَلِيًّا وَ لَا نَصِيرًا (17)

بگو: کیست او آنکه نگاه می دارد شما را از خدا اگر بخواید به شما ضرری یا بخواید به شما رحمتی؟ و نمی یابند برای خود از غیر خدا دوستی و نه یاری. (17)

قَدْ يَعْلَمُ اللَّهُ الْمُعَوِّقِينَ مِنْكُمْ وَ الْقَائِلِينَ لِإِخْوَانِهِمْ هَلُمَّ إِلَيْنَا وَ لَا يَأْتُونَ الْبَأْسَ إِلَّا قَلِيلًا (18)

به یقین می داند خدا باز دارنده گان را از شما و گوینده گان را برای برادران ایشان که بیایید به سوی ما؛ و نمی آیند جنگ را مگر اندکی. (18)

أَشِحَّةً عَلَيْكُمْ فَإِذَا جَاءَ الْخَوْفُ رَأَيْتَهُمْ يَنْظُرُونَ إِلَيْكَ تَدُورُ أَعْيُنُهُمْ كَالَّذِي يُغْشَىٰ عَلَيْهِ مِنَ الْمَوْتِ فَإِذَا ذَهَبَ الْخَوْفُ سَلَقُوكُمْ بِالسِّنَةِ حِدَادٍ أَشِحَّةً عَلَى الْخَيْرِ أُولَٰئِكَ لَمْ يُؤْمِنُوا فَأَحْبَطَ اللَّهُ أَعْمَالَهُمْ وَ كَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا (19)

بخیلان بر شما؛ پس وقتیکه آمد ترس دیدی تو ایشان را که می نگرند به سوی تو دور می خورد چشم های ایشان مانند کسی که پوشانده می شود بر او از مرگ؛ پس وقتیکه رفت ترس، آزار دادند شما را با زبان های زشت و تیز، بخیلان بر نیکویی. آنها نه آوردند ایمان پس نابود ساخت خدا کردار های ایشان را. و بود این بر خدا آسان. (19)

يَحْسَبُونَ الْأَحْزَابَ لَمْ يَذْهَبُوا وَ إِنْ يَأْتِ الْأَحْزَابُ يَوَدُّوْا لَوْ أَنَّهُمْ بَادُونَ فِي الْأَعْرَابِ يَسْأَلُونَ عَنْ أَنْبَائِكُمْ وَ لَوْ كَانُوا فِيكُمْ مَا قَتَلُوا إِلَّا قَلِيلًا (20)

می پندارند گروه ها را که نه رفته اند؛ و اگر بیاید گروه ها آرزو می دارند اگر آنکه ایشان زنده گانی می کردند در صحرا در میان صحرا نشینان، می پرسند از اخبار شما؛ و اگر می بودند در میان شما نمی کردند جنگ مگر اندکی. (20)

لَقَدْ كَانَ لَكُمْ فِي رَسُولِ اللَّهِ أُسْوَةٌ حَسَنَةٌ لِّمَن كَانَ يَرْجُوا اللَّهَ وَ الْيَوْمَ الْآخِرَ وَ ذَكَرَ اللَّهَ كَثِيرًا (21)

البته به یقین است برای شما در پیغمبر خدا سرمشق نیکی برای کسی که است امید دارد خدا را و روز آخرت را و یاد کرد خدا را بسیار. (21)

وَ لَمَّا رَأَى الْمُؤْمِنُونَ الْأَحْزَابَ قَالُوا هَذَا مَا وَعَدَنَا اللَّهُ وَ رَسُولُهُ وَ صَدَقَ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ وَ مَا زَادَهُمْ إِلَّا إِيمَانًا وَ تَسْلِيمًا (22)

و چون دیدند ایمان آورنده گان گروه ها را گفتند: این است آنچه وعده داد ما را خدا و پیغمبر او و راست گفت خدا و پیغمبر او. و نیفزود ایشان را مگر ایمان و تسلیم شدن. (22)

مَنْ الْمُؤْمِنِينَ رَجَالٌ صَدَقُوا مَا عَاهَدُوا اللَّهَ عَلَيْهِ صلى فَمِنْهُمْ مَنْ قَضَىٰ نَحْبَهُ وَ مِنْهُمْ مَنْ يَنْتَظِرُ صلى وَمَا بَدَّلُوا تَبْدِيلًا (23)

از ایمان آورنده گان مردانی هستند که راست کاری کردند آنچه وعده کردند خدا را بر آن؛ و از ایشان کسی است که به انجام رسانید پیمان خود را و از ایشان کسی است که انتظار می کشد؛ و نکردند عوض، عوضی. (23)

لِيَجْزِيَ اللَّهُ الصَّادِقِينَ بِصِدْقِهِمْ وَيُعَذِّبَ الْمُنَافِقِينَ إِنْ شَاءَ أَوْ يَتُوبَ عَلَيْهِمْ إِنْ اللَّهُ كَانَ غَفُورًا رَحِيمًا (24)

تا پاداش دهد خدا راست گویان را به راستی ایشان و عذاب کند دو روی ها را اگر بخواید یا برگردد به رحمت بر ایشان. هر آئینه خدا است آمرزگار، با رحم. (24)

وَرَدَّ اللَّهُ الَّذِينَ كَفَرُوا بِغَيْظِهِمْ لَمْ يَنَالُوا خَيْرًا وَ كَفَى اللَّهُ الْمُؤْمِنِينَ الْقِتَالَ وَ كَانَ اللَّهُ قَوِيًّا عَزِيمًا (25)

و برگردانید خدا آنان را که نامعتقد شدند به خشم شان، نرسیدند به خوبی نی. و کافی است خدا ایمان آورنده گان را جنگ را. و است خدا توانا، غالب. (25)

وَ أَنْزَلَ الَّذِينَ ظَاهَرُوهُمْ مِنْ أَهْلِ الْكِتَابِ مِنْ صَيَاصِيهِمْ وَ قَذَفَ فِي قُلُوبِهِمُ الرُّعْبَ فَرِيقًا تَقْتُلُونَ وَ تَأْسِرُونَ فَرِيقًا (26)

و پائین آورد آنان را که مدد و پشتیبانی کردند ایشان را از مردم کتاب از قلعه های شان و افگند در دل های ایشان ترس را، گروهی را می کشتید و اسیر می گرفتید گروهی را. (26)

وَ أَوْرَثَكُمُ أَرْضَهُمْ وَ دِيَارَهُمْ وَ أَمْوَالَهُمْ وَ أَرْضًا لَمْ تَطَّوُّوهَا وَ كَانَ اللَّهُ عَلَىٰ كُلِّ شَيْءٍ قَدِيرًا (27)

و ارث داد شما را زمین ایشان را و خانه های ایشان را و دارائی های ایشان را و زمینی را که نگذاشته بودید قدم بر آن. و است خدا بر همه چیز توانا. (27)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لِأَزْوَاجِكِ إِنْ كُنْتُمْ تُرِدْنَ الْحَيَاةَ الدُّنْيَا وَ زِينَتَهَا فَتَعَالَيْنَ أُمَتِّعْكُنَّ وَ أُسْرِّحْكُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا (28)

ای پیغمبر بگو برای زنان خود: اگر هستید شما می خواهید زنده گانی دنیا را و آرائش آن را پس بیائید تا بهره مناسبی دهم شما را و رها کنم شما را رها کردنی نیکی. (28)

وَ إِنْ كُنْتُمْ تُرِدْنَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ وَ الدَّارَ الْآخِرَةَ فَإِنَّ اللَّهَ أَعَدَّ لِلْمُحْسِنَاتِ مِنْكُنَّ أُجْرًا عَظِيمًا (29)

و اگر هستید شما می خواهید خدا را و پیغمبر او را و سرای آخرت را پس هر آئینه خدا آماده ساخته است برای نیکوکاران از شما مزدی بزرگی. (29)

يُنِسَاءَ النَّبِيِّ مَنِ يَأْتِ مِنْكُنَّ بِفَاحِشَةٍ مُّبِينَةٍ يُضَاعَفْ لَهَا الْعَذَابُ ضِعْفَيْنِ وَ كَانَ ذَلِكَ عَلَى اللَّهِ يَسِيرًا (30)

ای زنان پیغمبر کسی که بیاورد از شما بی حیائی آشکاری دو چند می شود برای او عذاب دو چندان. و است این بر خدا آسان. (30)

وَمَنْ يَفْتَنُ مِّنْكُمْ بِاللَّهِ وَرَسُولِهِ وَتَعْمَلُ صَالِحًا نُؤْتِهَا أَجْرَهَا مَرَّتَيْنِ وَأَعْتَدْنَا لَهَا رِزْقًا كَرِيمًا (31)

و کسی که می کند فرمانبرداری از شما برای خدا و پیغمبر او و می کند کار های شائسته می دهیم او را مزد او را دو بار و آماده کرده ایم ما برای او روزی نیکی. (31)

يَبْسَاءَ النَّبِيِّ لَسْتُنَّ كَأَحَدٍ مِّنَ النِّسَاءِ ۚ إِنَّ اتَّقِيْنَ فَلَا تَخْضَعْنَ بِالْقَوْلِ فَيَطْمَعَ الَّذِي فِي قَلْبِهِ مَرَضٌ وَقُلْنَ قَوْلًا مَّعْرُوفًا (32)

ای زنان پیغمبر نیستید شما مانند هیچ یکی از زنان. اگر پرهیزگاری کردید پس نکنید ملائمت در سخن گفتن پس آرزو کند آنکه در دل او بیماری است و بگوئید سخن معمولی و مناسبی. (32)

وَقَرْنَ فِي بُيُوتِكُنَّ وَلَا تَبَرَّجْنَ تَبَرُّجَ الْجَاهِلِيَّةِ الْأُولَى ۚ اسْمِ وَ أَقِمْنَ الصَّلَاةَ وَ آتِينَ الزَّكَاةَ وَ أَطِعْنَ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ ۚ إِنَّمَا يُرِيدُ اللَّهُ لِيُذْهِبَ عَنْكُمُ الرِّجْسَ أَهْلَ الْبَيْتِ وَ يُطَهِّرَكُم تَطْهِيرًا (33)

و (ای زنان پیغمبر) بمانید در خانه های خویش و نکنید اظهار تجمل ، اظهار تجمل دوره جاهلیت پیشین؛ و برپا کنید نماز را و بدهید زکات را و فرمانبرداری کنید خدا را و پیغمبر او را. جز این نیست که می خواهد خدا تا دور کند از شما پلیدی را (ای) مردم خانه پیغمبر! و پاک سازد شما را پاک کردنی. (33)

وَ اذْكُرْنَ مَا يُتْلَىٰ فِي بُيُوتِكُنَّ مِنْ آيَاتِ اللَّهِ وَ الْحِكْمَةِ ۚ إِنَّ اللَّهَ كَانَ لَطِيفًا خَبِيرًا (34)

و یاد کنید آنچه خوانده می شود در خانه های شما از آیت های خدا و هوشیاری. هر آینه خدا است نهایت باریک بین، نهایت آگاه. (34)

إِنَّ الْمُسْلِمِينَ وَ الْمُسْلِمَاتِ وَ الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ وَ الْقَانِتِينَ وَ الْقَانِتَاتِ وَ الصَّادِقِينَ وَ الصَّادِقَاتِ وَ الصَّابِرِينَ وَ الصَّابِرَاتِ وَ الْخَاشِعِينَ وَ الْخَاشِعَاتِ وَ الْمُتَصَدِّقِينَ وَ الْمُتَصَدِّقَاتِ وَ الصَّائِمِينَ وَ الصَّائِمَاتِ وَ الْحَافِظِينَ فُرُوجَهُمْ وَ الْحَافِظَاتِ وَ الذَّاكِرِينَ اللَّهَ كَثِيرًا وَ الذَّاكِرَاتِ أَعَدَّ اللَّهُ لَهُمْ مَغْفِرَةً وَ أَجْرًا عَظِيمًا (35)

هر آینه مردان تسلیم شده را و زنان تسلیم شده را و مردان ایمان آورنده را و زنان ایمان آورنده را و مردان فرمان بر دار را و زنان فرمان بر دار را و مردان راستگو را و زنان راستگو را و مردان شکیبا را و زنان شکیبا را و مردان با خشوع را و زنان با خشوع را و مردان صدقه دهنده را و زنان صدقه دهنده را و مردان گیرنده را و زنان روزه گیرنده را و مردان محافظت کننده شرمگاه های ایشان را و زنان محافظت کننده شرمگاه های ایشان را و مردان یاد کننده بسیاری خدا را و زنان یاد کننده را آماده کرد خدا برای ایشان آمرزشی و مزد بزرگی. (35)

وَ مَا كَانَ لِمُؤْمِنٍ وَ لَا مُؤْمِنَةٍ إِذَا قَضَىٰ اللَّهُ وَ رَسُولُهُ ۚ أَمْرًا أَنْ يَكُونَ لَهُمُ الْخَيْرَةُ مِنْ أَمْرِهِمْ قَلِيلًا

مَنْ يَعِصِ اللَّهَ وَرَسُولَهُ فَقَدْ ضَلَّ ضَلَالًا مُّبِينًا (36)

و نیست برای (هیچ) مرد ایمان آورنده و نه زن ایمان آورنده چون حکم کرد خدا و پیغمبر او کاری را آنکه باشد برای ایشان اختیار از کار ایشان. و کسی که نافرمانی می کند خدا را و پیغمبر او را پس به یقین گمراه شد گمراهی آشکاری. (36)

وَ إِذْ تَقُولُ لِلَّذِي أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِ وَ أَنْعَمْتَ عَلَيْهِ أَمْسِكْ عَلَيْكَ زَوْجَكَ وَ اتَّقِ اللَّهَ وَ تُخْفِي فِي نَفْسِكَ مَا اللَّهُ مُبْدِيهِ وَ تَخْشَى النَّاسَ وَ اللَّهُ أَحَقُّ أَنْ تَخْشَاهُ فَلَمَّا قَضَىٰ زَيْدٌ مِنْهَا وَطَرًا زَوَّجْنَاكَهَا لِكَيْ لَا يَكُونَ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ حَرَجٌ فِي أَزْوَاجِ أَدْعِيَائِهِمْ إِذَا قَضَوْا مِنْهُنَّ وَطَرًا وَ كَانَ أَمْرُ اللَّهِ مَفْعُولًا (37)

و چون می گفתי برای آنکه نعمت داد خدا بر او و نعمت دادی تو بر او: نگاه دار بر خود زن خود را و بپرهیز (خشم) خدا را و پنهان می کردی در نفس خود آنچه را خدا آشکار کننده آن است و می ترسیدی مردم را و خدا سزاوار تر است آنکه بترسی او را؛ پس چون به انجام رسانید زید از آن زن نیازی را (طلاق داد)، همسر ساختیم ما ترا آن زن را تا آنکه نباشد بر ایمان آورنده گان نا راحتی در زنان پسر خوانده گان ایشان وقتیکه به انجام رسانیدند از ایشان نیازی (طلاق دادند). و است فرمان خدا شدنی. (37)

مَا كَانَ عَلَى النَّبِيِّ مِنْ حَرَجٍ فِيمَا فَرَضَ اللَّهُ لَهُ سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَ كَانَ أَمْرُ اللَّهِ قَدَرًا مَقْدُورًا (38)

نیست بر پیغمبر از ناراحتی در آنچه واجب ساخت خدا برای او؛ روش خدا در باره آنانکه گذشتند از پیش. و است فرمان خدا فرمانی تعیین شده. (38)

الَّذِينَ يُبَلِّغُونَ رِسَالَاتِ اللَّهِ وَ يَخْشَوْنَهُ وَ لَا يَخْشَوْنَ أَحَدًا إِلَّا اللَّهَ قُلْ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ حَسِيبًا (39)

آنانکه می رسانند پیغام های خدا را و می ترسند او را و نمی ترسند هیچ یک را مگر خدا را. و کافی است به خدا حساب گیرنده. (39)

مَا كَانَ مُحَمَّدٌ أَبَا أَحَدٍ مِّن رِّجَالِكُمْ وَ لَكِن رَّسُولَ اللَّهِ وَ خَاتَمَ النَّبِيِّينَ قُلْ وَ كَانَ اللَّهُ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا (40)

نیست محمد پدر هیچ یک از مردان شما ولیکن است پیغمبر خدا و مهر پیغمبران. و است خدا به همه چیز دانا. (40)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا اذْكُرُوا اللَّهَ ذِكْرًا كَثِيرًا (41)

ای آنانکه ایمان آوردید یاد کنید خدا را یاد کردن بسیاری. (41)

وَ سَبِّحُوهُ بُكْرَةً وَ أَصِيلًا (42)

و به پاکی بخوانید او را صبح و شام. (42)

هُوَ الَّذِي يُصَلِّي عَلَيْكُمْ وَ مَلَىٰ لِيُخْرِجَكُم مِّنَ الظُّلُمَاتِ إِلَى النُّورِ وَ كَانَ بِالْمُؤْمِنِينَ رَحِيمًا (43)

او است آنکه رحمت می فرستد بر شما و فرشته گان او (طلب رحمت می کنند بر شما) تا بیرون آورد شما را از تاریکی ها به سوی روشنی. و است به ایمان آورنده گان با رحم.

(43)

تَحِيَّتُهُمْ يَوْمَ يَلْقَوْنَهُ سَلَامٌ ۚ وَ أَعَدَّ لَهُمْ أَجْرًا كَرِيمًا (44)

درود ایشان روزی که ملاقات می کنند او را سلام است. و آماده کرده است (خدا) برای ایشان مزدی نیک. (44)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَرْسَلْنَاكَ شَهِدًا وَ مُبَشِّرًا وَ نَذِيرًا (45)

ای پیغمبر هر آینه ما فرستادیم ترا گواهی دهنده و مژده دهنده و بیم دهنده. (45)

وَ دَاعِيًا إِلَى اللَّهِ بِإِذْنِهِ ۚ وَ سِرَاجًا مُنِيرًا (46)

و خواننده به سوی خدا به اجازه او و چراغ روشنی دهنده ئی. (46)

وَ بَشِّرِ الْمُؤْمِنِينَ بِأَنَّ لَهُمْ مِّنَ اللَّهِ فَضْلًا كَبِيرًا (47)

و مژده ده ایمان آورنده گان را به آنکه برای ایشان است از جانب خدا بخشاشی بزرگی.

(47)

وَ لَا تَطْعِ الْكَافِرِينَ وَ الْمُنَافِقِينَ وَ دَعِ أَدْبَهُمْ وَ تَوَكَّلْ عَلَى اللَّهِ ۚ وَ كَفَىٰ بِاللَّهِ وَكِيلًا (48)

و نکن فرمان برداری نامعتقدان را و دوروی ها را و نکن اعتنا به آزار ایشان و اعتماد کن بر خدا. و کافی است به خدا محافظ. (48)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَةٍ تَعْتَدُونَهَا ۚ فَمَتَّعُوهُنَّ وَسَرَحُوهُنَّ سَرَاحًا جَمِيلًا (49)

ای آنانکه ایمان آورده اید وقتی که نکاح کردید زنان ایمان آورنده را باز طلاق دادید ایشان از پیش اینکه تماس کنید ایشان را پس نیست برای شما بر ایشان از عدت که بشمارید آن را؛ پس بهره مند سازید ایشان را و رها کنید ایشان را رها کردنی نیک. (49)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِنَّا أَحْلَلْنَا لَكَ أَزْوَاجَكَ اللَّاتِي ۚ ءَأْتَيْتَ أَجُورَهُنَّ وَ مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ مِمَّا أَفَاءَ اللَّهُ عَلَيْكَ وَ بَنَاتِ عَمِّكَ وَ بَنَاتِ عَمَّتِكَ وَ بَنَاتِ خَالِكَ وَ بَنَاتِ خَالَاتِكَ اللَّاتِي هَاجَرْنَ مَعَكَ وَ امْرَأَةً مُّؤْمِنَةً إِنْ وَهَبَتْ نَفْسَهَا لِلنَّبِيِّ إِنْ أَرَادَ النَّبِيُّ أَنْ يَسْتَنْكِحَهَا خَالِصَةً لَّكَ مِنْ دُونِ الْمُؤْمِنِينَ ۚ قَدْ عَلِمْنَا مَا فَرَضْنَا عَلَيْهِنَّ فِي ۚ أَزْوَاجِهِمْ وَ مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُمْ لَكَيْلًا يَكُونَ عَلَيْكَ حَرَجٌ ۚ وَ كَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَّحِيمًا (50)

ای پیغمبر هر آینه ما جائز نمودیم برای تو زنان ترا آنانکه داده ئی مهر شان را و آنکه صاحب شد دست راست تو از آنچه برگردانید خدا بر تو (کنیزان) و دختران کاکا های ترا و دختران عمه های ترا و دختران ماما های ترا و دختران خاله های ترا آنانکه هجرت کردند همراه تو و زن ایمان آورنده را اگر بخشید خود را برای پیغمبر اگر خواست پیغمبر آنکه نکاح کند او را خاص برای تو از غیر ایمان آورنده گان. به یقین دانستیم ما آنچه واجب

ساختیم ما بر ایشان در باره زنان ایشان و آنکه صاحب شد دست های راست ایشان تا نباشد بر تو ناراحتی. و است خدا آمرزگار، با رحم. (50)

تُرْجَى مَنْ تَشَاءُ مِنْهُمْ وَ تُنْوَى - إِلَيْكَ مَنْ تَشَاءُ مِنْهُمْ وَ مَنْ ابْتَغَيْتَ مِنْ عَزَلْتِ فَلَا جُنَاحَ عَلَيْكَ ذَلِكَ أَدْنَى - أَنْ تَقْرَأَ أَعْيُنُهُمْ وَ لَا يَحْزَنَ وَ يَرْضَيْنَ بِمَا آتَيْنَهُنَّ كُلَّهُنَّ وَ اللَّهُ يَعْلَمُ مَا فِي قُلُوبِكُمْ وَ كَانَ اللَّهُ عَلِيمًا حَلِيمًا (51)

به تأخیر اندازی کسی را که می خواهی از ایشان و جا دهی به سوی خود کسی را که می خواهی؛ و کسی را که خواستی از آنانکه کنار کرده ئی پس نیست گناهی بر تو. این نزدیک تر است از آنکه سرد شود چشم های ایشان و نخورند اندوه و خوشنود شوند به آنچه بدهی ایشان را همه ایشان را. و خدا می داند آنچه در دل های شما است. و است خدا دانا، برده بار. (51)

لَا يَحِلُّ لَكَ النَّسَاءُ مِنْ بَعْدُ وَ لَا أَنْ تَبَدَّلَ بِهِنَّ مِنْ أَزْوَاجٍ وَ لَوْ أَحْبَبْتَ حُسْنَهُنَّ إِلَّا مَا مَلَكَتْ يَمِينُكَ وَ كَانَ اللَّهُ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ رَقِيبًا (52)

نیست جائز برای تو زنان از بعد این و نه آنکه عوض کنی به آنها از زنان و اگر چه به شگفت آورد ترا زیبایی ایشان مگر آنچه صاحب شد دست راست تو. و است خدا بر همه چیز مراقب. (52)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَدْخُلُوا بُيُوتَ النَّبِيِّ إِلَّا أَنْ يُؤْذَنَ لَكُمْ إِلَى طَعَامٍ غَيْرِ نَظِيرِينَ إِنَّهُ وَ لَكِنْ إِذَا دُعِيتُمْ فَادْخُلُوا فَإِذَا طَعِمْتُمْ فَانْتَشِرُوا وَ لَا مُسْتَنْسِبِينَ لِحَدِيثٍ إِنْ دَلَّكُمْ كَانَ يُؤْذِي النَّبِيَّ فَيَسْتَحْيِي مِنْكُمْ وَ اللَّهُ لَا يَسْتَحْيِي مِنَ الْحَقِّ وَ إِذَا سَأَلْتُمُوهُنَّ مَتَاعًا فَاسْأَلُوهُنَّ مِنْ وَرَاءِ حِجَابٍ ذَلِكُمْ أَطْهَرُ لِقُلُوبِكُمْ وَ قُلُوبِهِنَّ وَ مَا كَانَ لَكُمْ أَنْ تُؤْذُوا رَسُولَ اللَّهِ وَ لَا أَنْ تَنْكِحُوا أَزْوَاجَهُ مِنْ بَعْدِهِ - أَبَدًا إِنْ دَلَّكُمْ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ عَظِيمًا (53)

ای آنانکه ایمان آورده اید نه در آئید خانه های پیغمبر را مگر آنکه اجازه داده شود برای شما برای غذائی نه انتظار کنان آماده ساختن آن را ولیکن چون خوانده شدید پس در آئید پس وقتیکه غذا خوردید پس پراکنده شوید و نه جوئید مانند برای مکالمه ئی. هر آئینه این بودن شما اذیت می کند پیغمبر را پس شرم می کند از شما و خدا نمی کند شرم از حق. و وقتیکه بپرسید زنان پیغمبر را چیزی (برای امانت) پس بپرسید ایشان را از پشت پرده ئی. این پاک تر است برای دل های شما و دل های ایشان. و نیست برای شما آنکه اذیت کنید پیغمبر خدا را و نه آنکه نکاح کنید زنان او را از بعد او هرگز. هر آئینه اینهای شما است نزد خدا (گناه) بزرگی. (53)

إِنْ تُبْدُوا شَيْئًا أَوْ تَخْفَوْهُ فَإِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُلِّ شَيْءٍ عَلِيمًا (54)

اگر آشکار کنید چیزی را یا پنهان کنید آن را پس هر آئینه خدا است به همه چیز دانا. (54)
لَا جُنَاحَ عَلَيْهِنَّ فِي - ءَابَائِهِنَّ وَ لَا أَبْنَائِهِنَّ وَ لَا إِخْوَانِهِنَّ وَ لَا أَبْنَاءَ إِخْوَانِهِنَّ وَ لَا أَخَوَاتِهِنَّ وَ لَا نِسَائِهِنَّ وَ لَا مَا مَلَكَتْ أَيْمَانُهُنَّ وَ اتَّقِينَ اللَّهَ إِنَّ اللَّهَ كَانَ عَلَى كُلِّ شَيْءٍ شَهِيدًا (55)

نیست گناه بر زنان در باره پدران ایشان و نه پسران ایشان و نه برادران ایشان و نه پسران برادران ایشان و نه پسران خواهران ایشان و نه زنان ایشان و نه آنچه صاحب شد دست های راست ایشان. و بپرهیزید (خشم) خدا را. هر آئینه خدا است بر همه چیز گواه. (55)

إِنَّ اللَّهَ وَمَلَائِكَتَهُ يُصَلُّونَ عَلَى النَّبِيِّ يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا صَلُّوا عَلَيْهِ وَسَلِّمُوا تَسْلِيمًا (56)
هر آئینه خدا و فرشته گان او می فرستند درود بر پیغمبر. ای آنانکه ایمان آوردید درود بفرستید بر او و سلام گوئید سلام کردنی. (56)

إِنَّ الَّذِينَ يُؤْذُونَ اللَّهَ وَرَسُولَهُ لَعَنَهُمُ اللَّهُ فِي الدُّنْيَا وَالْآخِرَةِ وَأَعَدَّ لَهُمْ عَذَابًا مُهِينًا (57)
هر آئینه آنانکه اذیت می کنند خدا را و پیغمبر او را نفرین کرد ایشان را خدا در دنیا و آخرت و آماده ساخت برای ایشان عذابی خوار کننده ئی. (57)

وَالَّذِينَ يُؤْذُونَ الْمُؤْمِنِينَ وَالْمُؤْمِنَاتِ بَغَيْرِ مَا اكْتَسَبُوا فَقَدِ احْتَمَلُوا بُهْتَانًا وَإِثْمًا مُّبِينًا (58)
و آنانکه اذیت می کنند مردان ایمان آورنده و زنان ایمان آورنده را به غیر آنچه به دست آوردند پس به یقین برداشتند بار تهمت و گناهی آشکاری. (58)

يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ قُلْ لَأَزْوَاجِكُمْ وَبَنَاتِكُمْ وَنِسَاءَ الْمُؤْمِنِينَ يُدْنِينَ عَلَيْهِنَّ مِنْ جَلْبَابٍ بَيْنَهُنَّ ذَلِكَ أَدْنَىٰ أَنْ يُعْرَفْنَ فَلَا يُؤْذِينَ قُلْ وَكَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (59)
ای پیغمبر بگو برای زنان خود و دختران خود و زنان ایمان آورنده گان: کش کنند بر ایشان جامه های بیرونی شان را. این نزدیک تر است به اینکه شناخته شوند پس نشوند اذیت. و است خدا آمرزنده، با رحم. (59)

لَئِنْ لَمْ يَنْتَهِ الْمُنَافِقُونَ وَالَّذِينَ فِي قُلُوبِهِمْ مَّرَضٌ وَالْمُرْجِفُونَ فِي الْمَدِينَةِ لَنُغْرِبَنَّكَ بِهِمْ ثُمَّ لَا يُجَاوِرُونَكَ فِيهَا إِلَّا قَلِيلًا (60)
البته اگر برنگشتند دو روی ها و آنانکه در دل های ایشان بیماری است و پخش کننده گان اخبار ناگوار و نادرست در مدینه، البته مسلط بسازیم ما ترا بر ایشان باز نکنند همسایگی با تو در مدینه مگر (مدت) اندکی. (60)

مَلْعُونِينَ أَيْنَمَا تَفُوقُوا أَخْذُوا وَ قَاتِلُوا تَقْتِيلًا (61)
نفرین شده گان؛ هر جا یافته شوند گرفته شوند و کشته شوند کشتنی. (61)

سُنَّةَ اللَّهِ فِي الَّذِينَ خَلَوْا مِنْ قَبْلُ وَلَنْ تَجِدَ لِسُنَّةِ اللَّهِ تَبْدِيلًا (62)
روش خدا در باره آنانکه گذشتند از پیش؛ و هرگز نه یابی برای روش خدا تغییری. (62)

يَسْأَلُكَ النَّاسُ عَنِ السَّاعَةِ قُلْ إِنَّمَا عِلْمُهَا عِنْدَ اللَّهِ وَمَا يُدْرِيكَ لَعَلَّ السَّاعَةَ تَكُونُ قَرِيبًا (63)
می پرسد ترا مردم از ساعت (قیامت)؛ بگو: جز این نیست که معرفت آن نزد خدا است. و چه می دانی تو شاید قیامت باشد نزدیک. (63)

إِنَّ اللَّهَ لَعَنَ الْكَافِرِينَ وَأَعَدَّ لَهُمْ سَعِيرًا (64)

هر آئینه خدا نفرین کرد نامعتقدان را و آماده ساخت برای ایشان آتش شعله ور. (64)
خَلِدِينَ فِيهَا أَبَدًا صلى لَا يَجِدُونَ وَلِيًّا وَلَا نَصِيرًا (65)

همیشه باشندگان در آنجا همه وقت؛ نمی یابند سرپرستی و نه یاورى. (65)
يَوْمَ تُقَلَّبُ وُجُوهُهُمْ فِي النَّارِ يَقُولُونَ يَا لَيْتَنَّا أَطَعْنَا اللَّهَ وَ أَطَعْنَا الرَّسُولَ (66)

روزیکه دگرگون می شوند روی های ایشان در آتش می گویند: ای وای بر ما کاش فرمانبرداری می کردیم ما خدا را و فرمانبرداری می کردیم ما پیغمبر را. (66)
وَ قَالُوا رَبَّنَا إِنَّا أَطَعْنَا سَادَتَنَا وَ كُبِرَاءَنَا فَأَضَلُّونَا السَّبِيلَا (67)

و گفتند: پروردگار ما هر آئینه ما فرمانبرداری کردیم رؤسای خود را و بزرگان خود را پس گمراه ساختند ما را از راه. (67)

رَبَّنَا ءَاتِهِمْ ضِعْفَيْنِ مِنَ الْعَذَابِ وَ الْعَنَهُمْ لَعْنَا كَبِيرًا (68)

پروردگار ما بده ایشان را دو چند از عذاب و نفرین کن ایشان را نفرینی بزرگی. (68)
يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا لَا تَكُونُوا كَالَّذِينَ آذَوْا مُوسَىٰ فَبَرَأَهُ اللَّهُ مِمَّا قَالُوا وَ كَانَ عِنْدَ اللَّهِ وَجِيهًا (69)

ای آنانکه ایمان آورده اید نباشید مانند آنانکه اذیت کردند موسی را پس برائت داد او را خدا از آنچه که گفتند. و بود (موسی) نزد خدا آبرومند. (69)

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ ءَامَنُوا اتَّقُوا اللَّهَ وَ قُولُوا قَوْلًا سَدِيدًا (70)

ای آنانکه ایمان آورده اید بپرهیزید (خشم) خدا را و بگوئید سخن حق. (70)
يُصْلِحْ لَكُمْ أَعْمَالَكُمْ وَ يُغْفِرْ لَكُمْ ذُنُوبَكُمْ صلى وَ مَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَ رَسُولَهُ فَقَدْ فَازَ فَوْزًا عَظِيمًا (71)
می کند اصلاح برای شما کردار های شما را و می آمرزد برای شما گناهان شما را. و کسی که فرمانبرداری می کند خدا را و پیغمبر او را پس به یقین پیروز شد پیروزی بزرگی. (71)

إِنَّا عَرَضْنَا الْأَمَانَةَ عَلَى السَّمَوَاتِ وَ الْأَرْضِ وَ الْجِبَالِ فَأَبَيْنَ أَنْ يَحْمِلْنَهَا وَ أشفقنَّ مِنْهَا وَ حَمَلَهَا الْإِنْسَانُ صلى إِنَّهُ كَانَ ظَلُومًا جَهُولًا (72)

هر آئینه ما عرضه (پیشنهاد) کردیم امانت (اختیار و اراده خوب و بد) را بر آسمان ها و زمین و کوه ها پس قبول نکردند آنکه بردارند آن را و ترسیدند از آن و برداشت آن را انسان؛ هر آئینه او است ستم گاری، نادانی. (72)

لِيُعَذَّبَ اللَّهُ الْمُنَافِقِينَ وَ الْمُنَافِقَاتِ وَ الْمُشْرِكِينَ وَ الْمُشْرِكَاتِ وَ يَتُوبَ اللَّهُ عَلَى الْمُؤْمِنِينَ وَ الْمُؤْمِنَاتِ صلى وَ كَانَ اللَّهُ غَفُورًا رَحِيمًا (73)

تا عذاب کند خدا مردان دو روی را و زنان دو روی را و مردان مشرک را و زنان مشرک را و به رحمت برمی گردد خدا بر مردان ایمان آورنده و زنان ایمان آورنده. و است خدا

آمرزگار، با رحم. (73)